

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **JUDr. V. B.**
zastoupené advokátem Mgr. Vlastimilem Šiplem
sídlem Moravské nám. 690/15, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1) **Obec Zdounky**, sídlem Zdounky 27

2) **E. F.**

3) **J. F.**

oba zastoupeni K. F.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017, č. j. KUZZL 31113/2017,
sp. zn. KUSP 31113/2017 ŽPZE-RH

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou (ve znění jejího doplnění ze dne 21. 7. 2017 a ze dne 31. 7. 2017) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru životního prostředí (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 3. 2017, č. j. MeUKM/00019963/2017. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „vodní zákon“), uložil žalobkyni opatření k nápravě k zamezení ohrožení kvality povrchových a podzemních vod následkem úniku závadné látky z nádrže na pozemku p. č. x, v kat. území x, náležící jako technologické zařízení k domu č. p. X, ulice S., Z., jejímž vlastníkem je žalobkyně, ke kterému došlo porušením ustanovení § 39 odst. 1 vodního zákona.
2. Dne 15. 11. 2016 v 10.30 hod. byla na Obecní úřad ve Zdounkách nahlášena osobou zúčastněnou na řízení, panem J. F., bytem S. č. p. 273, Z. havárie – spočívající v přítomnosti ropné látky ve studni, která se nachází na pozemku parc. č. x v kat. území x, ve společném jmění manželů E. a J. F. [osob zúčastněných na řízení 2) a 3)]. Starosta obce Zdounky prověřil stav na místě samém a kontaktoval žalobkyni, jakožto majitelku sousední nemovitosti č. p. X, ulice S., Z., jelikož za pravděpodobnou příčinu havárie považoval únik topného oleje z nádrže umístěné na pozemku parc. č. x, v kat. území x (ve vlastnictví obce Zdounky), před domem č. p. X, ulice S., Z., který je součástí pozemku parc. č. x v kat. území x ve vlastnictví žalobkyně. Následně na místo kontaminace dorazili pracovníci Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje a zástupce správního orgánu I. stupně. Neprodleně byl odebrán vzorek kontaminované vody ze studny a předán k provedení rozboru do akreditované laboratoře společnosti Vodovody a kanalizace Kroměříž, a.s. Ze studny byla vyčerpána veškerá kontaminovaná voda (cca 2 500 l), dále byla provedena vizuální kontrola kvality vody ve dvou okolních obecních studních a v soukromé studni, kde nebylo vizuálně zjištěno znečištění podzemní vody ropnými látkami. Při zjišťování příčiny a zdroje kontaminace podzemních vod bylo správnímu orgánu I. stupně zástupcem obce Zdounky i vlastníky kontaminované studny sděleno, že ve vzdálenosti cca 4 m od kontaminované studny se nachází před domem č. p. X, ulice S., Z. podzemní nádrž, ve které byl v minulosti skladován topný olej sloužící k vytápění uvedeného domu, jehož současným vlastníkem je žalobkyně.
3. Dne 16. 11. 2016 bylo za přítomnosti zástupce žalobkyně provedeno ohledání nádrže, při kterém správní orgán I. stupně zjistil, že se v nádrži nachází ropná látka. Byl odebrán vzorek této látky a předán k provedení rozborů do laboratoře společnosti Vodovody a kanalizace Kroměříž, a.s. za účelem srovnání se vzorkem kontaminované vody ze studny nacházející se na pozemku parc. č. x v kat. území x. Pracovníci společnosti Dekonta a.s., Sokolská 23, Ostrava, kteří byli správním orgánem I. stupně přivoláni, aby spolupracovali na řešení havárie, provedli

po odkrytí poklopu nádrže odčerpání dostupného obsahu nádrže, tj. topného oleje. Následně odborná společnost provedla opětovné odčerpání kontaminovaného obsahu studny, neboť studna byla po odčerpání závadné látky dne 15. 11. 2016 opět znečištěna ropnými látkami.

Z nádrže bylo odčerpáno cca 500 l ropných látek a ze studny cca 2500 l směsi vody a ropných látek a byla provedena likvidace veškerých odčerpaných závadných látek. Zbylých cca 500 - 1000 l závadné látky nebylo možné čerpadlem odčerpat, neboť uvnitř nádrže byly vlnolamy. O průběhu šetření havárie ve dnech 15. a 16. 11. 2016 byl sepsán protokol ze dne 16. 11. 2016 založený na č. l. 1 správního spisu.

4. Dne 22. 3. 2017 správní orgán I. stupně rozhodl pod č. j. MeUKM/00019963/2017 o uložení nápravných opatření žalobkyni k zamezení ohrožení kvality povrchových a podzemních vod v důsledku úniku závadné látky z nádrže na pozemku parc. č. x v kat. území x dle ustanovení § 42 odst. 1 vodního zákona za porušení ustanovení § 39 odst. 1 téhož zákona. Opatření k nápravě byla uložena v následujícím rozsahu:
 1. Odstranit nádrž včetně jejího obsahu z pozemku parc. č. x v kat. území x a provést její následnou ekologickou likvidaci. Termín: do 1 měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí.
 2. Odtěžit veškerou zeminu zjevně vizuálně kontaminovanou ropnými látkami v okolí nádrže. Termín: do 1 měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí.
 3. Prověřit dostatečný rozsah sanace zemin kontaminovaných ropnými látkami v okolí nádrže provedené dle bodu 1., dokončit sanační práce v místě havárie a uvést pozemek do původního stavu.
 4. Provést monitoring zdrojů podzemních vod (studní) po směru proudění podzemních vod v okolí místa havárie dle osoby odborně způsobilé v oboru hydrogeologie a sanace, která stanoví místo, četnost a rozsah monitoringu podzemních vod.
 5. Provést sanaci studny na pozemku parc. č. x v kat. území x ve vlastnictví manželů J. a E. F.
 6. Předložit správnímu orgánu I. stupně závěrečnou zprávu o průběhu a výsledcích sanačních a monitorovacích prací v lokalitě havárie a doklady o ekologické likvidaci nádrže a jejího obsahu. Termín bodu 3. až 6.: do 3 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí.

Zahájení a ukončení prací bude oznámeno vlastníku pozemku parc. č. x v kat. území x a správnímu orgánu I. stupně. Sanační práce budou prováděny v souladu s platnými zákonnými předpisy a platnou legislativou (výrok I.). Dále správní orgán I. stupně uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč (výrok II.).
5. Žalobkyně se proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí bránila odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím jako nedůvodné zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil, jelikož v postupu správního orgánu I. stupně ani v jeho rozhodnutí nezjistil vady.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v podané žalobě předně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodu. Měla za to, že skutkový stav, který vzal žalovaný za

základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se správním spisem, resp. v něm nemá oporu a vyžaduje zásadní doplnění. Žalovaný dle žalobkyně nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný dle ustanovení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čímž porušil ustanovení § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž nezjistil všechny okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu a v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal všechny návrhy a námitky žalobkyně, čímž porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

7. Žalobkyně dále uvedla, že již v podaném odvolání rozporovala závěry správního orgánu I. stupně o tom, že společnost Vodovody a kanalizace Kroměříž a. s. vyhodnotila odebrané vzorky jako shodné s nejvyšší pravděpodobností. Dle žalobkyně žádný důkaz, který by tento závěr zdůvodňoval, nebyl ve správním spisu obsažen. Žalovaný přitom v rámci odvolacího přezkumu a vyřízení uvedené námitky završil nepřezkoumatelnost předcházejícího rozhodnutí. Jestliže dle žalovaného byla uvedená informace správním orgánem I. stupně jen interpretována tzv. „vlastními slovy“, pak taková úvaha dle žalobkyně zcela zjevně vybočuje z legálních mezí zásady volného hodnocení důkazů, popř. správního uvážení dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009 - 77. V tomto smyslu žalovaný selhal při hodnocení pravdivosti (průkaznosti) výsledků měření laboratoře, resp. pravděpodobnosti totožnosti látek. Jestliže laboratoř nebyla schopna ve své zprávě matematicky nijak kvantifikovat míru pravděpodobnosti totožnosti obou látek, pak míra pravděpodobnosti přisouzená takovému výsledku (navíc jako „vysoká“ či „nejvyšší“) nemůže být výsledkem racionální a řádně zdůvodněné úvahy. Proto bylo žádoucí, aby žalovaný vyslyšel dřívější důkazní návrhy žalobkyně ve smyslu zadání znaleckého posudku, neboť ani porovnání obou látek z hlediska uhlovodíků nebylo dle žalobkyně dostatečně průkazné. Rovněž nelze přehlédnout, že v okolí nádrže se nachází nepropustné jílové podloží, což dle žalobkyně relativizuje správnost úsudku správního orgánu I. stupně o tvrzeném zdroji kontaminace. K úplnému a řádnému zjištění skutkového stavu věci tak dle žalobkyně nedošlo, ačkoliv bylo povinností správního orgánu I. stupně provést řádné a úplné šetření havárie.
8. Dle žalobkyně se žalovaný v napadeném rozhodnutí dále žádným způsobem nevypořádal ani s námitkou, že oznámení o zahájení řízení nijak nedefinovalo, jakou zákonnou povinnost měla žalobkyně porušit a jakým způsobem tak měla učinit, což dle žalobkyně samo o sobě způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pokud oznámení o zahájení řízení obsahovalo výlučně legální definici bez vymezení konkrétního způsobu, jakým měla žalobkyně porušit zákonnou povinnost, jedná se o zásadní neurčitost a nepřezkoumatelnost toho, co je žalobkyni v konečném důsledku kladeno za vinu. Jednotlivé skutkové okolnosti a údaje jsou přitom dle názoru žalobkyně rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost případné záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.

9. Za nesprávný žalobkyně označila také závěr žalovaného, že nepochybně „*skladovala*“ či „*přechovávala*“ závadné látky v nádrži. Žalovaný se v této souvislosti dostatečně nevypořádal s odkazem žalobkyně na ustanovení § 39 odst. 1 vodního zákona, které uvádí okruh subjektů, na které tato zákonná povinnost dopadá, resp. nijak v napadeném rozhodnutí nerefletoval poukaz na § 2 písm. a) vyhlášky č. 450/2005 Sb., která jasně definuje „*nakládání se závadnými látkami*“. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný užil pojem „*přechovávání*“ závadné látky, přičemž dle žalobkyně není vůbec zřejmé, co si pod takovým pojmem představit.
10. Dle názoru žalobkyně žalovaný neposoudil správně ani otázku původce havárie a nesprávně interpretoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 As 38/2005 - 132, na který žalobkyně v této souvislosti odkazovala. Žalovaný bez toho, aby svůj závěr odůvodnil, rovněž konstatoval, že informace o přesném datu ukončení využívání nádrže k účelům vytápění domu, k jehož určení žalobkyně navrhovala provedení konkrétních důkazů, je ve vztahu k řešené otázce úniku závadné látky zcela irelevantní. V tomto ohledu tedy dle žalobkyně napadené rozhodnutí trpí také nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Žalobkyně rovněž tvrdila, že závěry žalovaného o tom, že výsledky hydrogeologického průzkumu z roku 2008 byly hraniční, nemá oporu ve správním spisu. Žalobkyně měla za to, že důvod, proč objednala hydrogeologický posudek, opakovaně dostatečně vysvětlila, přičemž to nebylo proto, že by se považovala za vlastníka nádrže. Žalobkyně nadto vytkla postupu žalovaného, že na straně jedné uvedl, že výsledky hydrogeologického průzkumu nebyly v daném případě relevantní, na straně druhé však argumentoval, že žalobkyně (když přistoupila k jeho zpracování) nutně musela vědět, že riziko kontaminace v roce 2008 existovalo.
11. K otázce vlastnictví předmětné nádrže žalobkyně uvedla, že jestliže v roce 1975 došlo k faktickému odpojení nádrže od topné soustavy domu, takové jednání nejenže představuje faktické odloučení příslušenství od věci hlavní, ale co je podstatnější, jestliže již nebyla tato topná soustava nikdy zprovozněna (tedy nešlo jen o dočasné odloučení od věci hlavní), představuje taková změna rovněž i faktický projev změny v rozhodnutí tehdejších vlastníků o jejím hospodářském účelu. Kromě vlastního odpojení potrubí a elektroinstalace byl současně demontován i kotel ve sklepě domu. Dle názoru žalobkyně přitom žalovaný rezignoval na přezkoumání zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně při zjišťování těchto rozhodných a podstatných skutečností. Teprve po jejich zjištění by přitom žalovaný mohl přistoupit k posouzení jím zmiňovaného rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 29 Cdo 4869/2009 a hodnotit, zda nádrž splňuje všechny pojmové znaky příslušenství podle ustanovení § 121 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Jestliže se nádrž po změně rozhodnutí tehdejších vlastníků o jejím hospodářském účelu v roce 1975 odloučila od věci hlavní, nelze než konstatovat, že se taková věc nikdy nemohla dostat do vlastnické sféry žalobkyně darovacími smlouvami, a to navzdory argumentaci žalovaného, že obě uvedené smlouvy převádí vlastnictví k věci včetně všech jejích součástí a příslušenství. Žalobkyně podotkla, že oba znalecké posudky vázící se k darovacím smlouvám jsou natolik podrobné, že oba

znalci museli být při jejich zpracování přítomni na místě samém. Pokud by v době uzavírání obou darovacích smluv byla zachována jakákoliv část technologického zařízení v domě, oba znalci by tuto skutečnost zaznamenali v posudcích. Nádrž nemohla na žalobkyni přejít ani formou dědění, neboť z příslušných dědických usnesení, které žalobkyně založila do správního spisu, se nepodává, že by součástí dědictví byla výslovně olejová nádrž na cizím pozemku. Dle žalobkyně tedy neexistuje žádný právní titul, na základě kterého by nabyla vlastnické právo k nádrži, a mohla tak být odpovědným původcem za závadný stav dle vodního zákona.

12. Žalobkyně vyjádřila svůj názor také ohledně právního osudu (po ztrátě pojmových znaků příslušenství) v tom směru, že z hlediska současného posouzení by se mohlo jednat o věc opuštěnou s tím, že tehdejší vlastníci objektu nechali nádrž uloženou v zemi bez využití a více jak 10 let nevykonávali vlastnické právo k nádrži. Žalobkyně setrvala na názoru, že jakékoli případné protiprávní jednání jejich právních předchůdců nelze vztahovat a přenášet na ni, zejména pokud se žalobkyně nepovažuje za vlastníka nádrže.
13. Žalobkyně se v odvolání vyjadřovala rovněž k otázce odpovědnosti obce Zdounky, na jejímž pozemku je nádrž nepřetržitě, a to po dobu 52 let, umístěna. Žádný ze správních orgánů tuto eventualitu vůbec nehodnotil, čímž vyloučil jakoukoliv (spolu)odpovědnost vlastníka pozemku parc. č. x v kat. území x za havárii. Žalobkyně tvrdila, že obec Zdounky jednoznačně věděla o existenci nádrže, a to přinejmenším od roku 1995, kdy se v ulici Strělecká zřizovala plynofikace. Jednoznačně zde proto vyvstává otázka, zda vlastník pozemku parc. č. x v kat. území x jednal s péčí řádného hospodáře, pokud byla nádrž na jeho pozemku umístěna bez stavebního povolení. Při tomto vědomí měl činit včas příslušná opatření ve vztahu k tehdejším vlastníkům nádrže.
14. S ohledem na vše výše uvedené žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.
15. V doplnění žaloby ze dne 21. 7. 2017 žalobkyně uvedla, že realizace přípravných součinnostních prací v souvislosti s nápravnými opatřeními č. 1 a č. 2 ze strany obce Zdounky byla jen částečná, neboť inženýrské sítě nacházející se nad tělesem topné nádrže toliko vyznačila v terénu, avšak nereaguje na výzvu žalobkyně k jejich přeložení do bezpečné vzdálenosti od místa uložení nádrže. Přeložení inženýrských sítí je dle žalobkyně základním předpokladem pro plnění nápravných opatření. V tomto ohledu žalobkyně vytkla žalovanému, resp. správnímu orgánu I. stupně, že ačkoli o zasíťování dotčeného místa věděli, nezohlednili tuto skutečnost co do stanovení délky doby vykonatelnosti nápravných opatření. Žalobkyně dále svým podáním ze dne 31. 7. 2017 (v návaznosti na doplnění žaloby ze dne 21. 7. 2017) krajskému soudu sdělila, že jí byl doručen přípis obec Zdounky potvrzující již dříve předvídanou situaci, že vyzvednutí nádrže je obcí vědomě blokováno. I kdyby proto žalobkyně byla připravena nádrž

vyzvednout včas (tj. do 4. 8. 2017), existence inženýrských sítí umístěných nad nádrží, které jsou v gesci vlastníka pozemku, toto žalobkyni znemožňovala.

II. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobkyně a trvá na argumentaci obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutkový stav ohledně původu kontaminace byl v řízení prokázán dostačujícím způsobem a další žalobkyní navrhované důkazy nebylo nutné při respektování zásady hospodárnosti správního řízení provádět. V oznámení o zahájení řízení ze dne 28. 11. 2016, č. j. MeUKM/075875/2016/Vod, které žalobkyně zpochybnila, bylo popsáno, kdy a kde došlo k úniku topného oleje z nádrže ve vlastnictví žalobkyně, jakož i návrh opatření, která mají být žalobkyni k odstranění závadného stavu uložena. Žalovaný doplnil, že se v daném případě nejedná o řízení sankční. K námitce žalobkyně, že se na ni nevztahuje § 39 odst. 1 vodního zákona, žalovaný odkázal na str. 7 - 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se k této otázce již vyjádřil. Pojem „přechovávání“ dle žalovaného lze podřadit pod zákonem vymezené jiné zacházení se závadnými látkami.
17. Žalovaný setrval rovněž na tom, že pro vedené řízení nebylo podstatné, kdy přesně právní předchůdci žalobkyně přestali nádrž definitivně užívat, ani zda byla na pozemku parc. č. x v kat. území x umístěna legálně. K dalším námitkám žalobkyně žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně na str. 10 - 11 a závěrem navrhl, aby krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1)

18. Práva osoby zúčastněné na řízení v dané věci uplatnila a své vyjádření podala obec Zdounky. Připomněla, že přes veškerá opatření, která v rámci tohoto případu od počátku zajistila a provedla, byla jednáním žalobkyně záměrně uvedena v omyl. Aby žalobkyně svým jednáním dosáhla výhody, byla obec dne 17. 7. 2017 požádána o součinnost v rámci vytýčení inženýrských sítí, což bylo na náklady obce bezodkladně provedeno. Po výzvě k převzetí staveniště dopisem ze dne 20. 7. 2017 však zástupce žalobkyně tentýž den obci sdělil, že žalobkyně podala u Krajského soudu v Brně žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení 2) a 3)

19. K podané žalobě se vyjádřili také manželé F., kteří v řízení uplatnili práva osob zúčastněných na řízení. Obec Zdounky a odbor životního prostředí Městského úřadu v Kroměříži dle jejich názoru sice konaly všechny kroky k odstranění ekologické havárie, avšak sousedka (žalobkyně) neustále celou věc zdržuje a bagatelizuje. Ačkoli žalobkyně byla z jejich strany v minulosti upozorňována na nebezpečí, které z uložené nádrže hrozí (mj. již v roce 2008, kdy žalobkyně prováděla opravy domu), nebyla bohužel z její strany přijata žádná preventivní opatření, která by mohla budoucí ekologickou havárii zvrátit. Rovněž vyjádření žalobkyně, že z právního hlediska nemá k nádrži vlastnické právo, je pro osoby zúčastněné na řízení nepřijatelné. Je nepochybné, že nádrž v 70. letech zbudoval otec žalobkyně, a

vyhýbání

se odpovědnosti, obviňování všech kolem z toho, za co žalobkyně nese morální i právní odpovědnost, je nemorální a není hodno člověka jejího postavení. Navíc zde existuje jasná korelace v tom smyslu, že ropná látka přestala do studny osob zúčastněných na řízení natékat

až v okamžiku, kdy byla odkryta nádrž na lehký topný olej umístěná pod domem žalobkyně

a následně z ní byla ropná látka odčerpána. Za celou dobu však žalobkyně neprojevila náznak účasti, nespolupracuje s úřady činnými v této věci a naopak schválně zdržuje jejich činnost. Jako poškození v celé kauze pocítují manželé F. naprostou beznaděj a věří ve spravedlivé rozhodnutí soudu.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě předně uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož měla za to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal všechny její návrhy a námitky, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex offio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
22. Krajský soud k takto předestřené námitce na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek

důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobkyní uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

23. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. K námitkám uvedeným v odvolání žalobkyně se žalovaný zevrubně vyjádřil (jak bude rozebráno níže v tomto rozsudku), a to konkrétně na str. 6 až 11 napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou tedy patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k uplatněným námitkám žalobkyně zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Žalobkyně ostatně s těmito závěry v podané žalobě rozsáhle polemizuje, což by nebylo možné, pokud by vydané rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo. Namítanou nepřezkoumatelnost tedy krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

V.1 Vlastnictví nádrže umístěné na pozemku parc. č. x v kat. území x

24. Žalobkyně již v průběhu správního řízení tvrdila, že není vlastníkem nádrže umístěné na pozemku parc. č. x v kat. území x, když neexistuje žádný právní titul, kterým by nabyla vlastnické právo k předmětné nádrži.
25. Důvodem k odmítnutí uvedené námítky soudem je skutečnost, že krajský soud (stejně jako správní orgány) je toho názoru, že předmětná nádrž na topný olej je příslušenstvím věci hlavní, rodinného domu č. p. X, ulice S., Z., ve smyslu občanského zákoníku, a jako takovou ji žalobkyně nabyla do vlastnictví darovací smlouvou.
26. Z žalobkyní ve správním řízení předložených darovacích smluv ze dne 16. 11. 1982 a ze dne 30. 6. 1995 nepochybně vyplývá, že nabývacím titulem nemovitosti č. p. X, ulice S., Z., byly tyto darovací smlouvy. Vlastnictví předmětné nemovitosti přešlo na obdarovanou (žalobkyni), a to včetně příslušenství, konkrétně dle bodu 1.2. darovací smlouvy ze dne 30. 6. 1995 „*dárci darují svoji ideální jednu polovinu nemovitosti se všemi jejími součástmi a příslušenstvími své dceři JUDr. V. B. a obdarovaná tyto přímá do svého vlastnictví.*“

27. Dle § 121 občanského zákoníku (jenž se s ohledem na ustanovení § 3028 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, na danou věc aplikuje), je příslušenstvím věci hlavní věc, která náleží vlastníku věci hlavní a je určena k tomu, aby byla s věcí hlavní trvale užívána. Má-li být určitá věc příslušenstvím hlavní věci, musí být toto příslušenství určeno jejím vlastníkem k trvalému užívání s hlavní věcí a tyto musí být trvale a funkčně spojeny společným hospodářským účelem (viz správním orgánem I. stupně odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. 29 Cdo 4869/2009, dostupný na www.nsoud.cz).
28. Ve správním řízení bylo zjištěno [konkrétně z vyjádření žalobkyně i osoby zúčastněné na řízení 1)], že nádrž na topné oleje byla připojena přibližně v roce 1965 připojena k domu č. p. X, jakožto technologické zařízení, sloužící k účelu vytápění domu. Dle krajského soudu je tedy zřejmé, že nádrž na topné oleje s ohledem na její účel lze označit za příslušenství věci hlavní, rodinného domu č. p. X, S., Z. Vzhledem k tomu, že dle darovací smlouvy byly převedeny všechny součásti a příslušenství, má pak krajský za to, že po datu uzavření darovací smlouvy žalobkyně disponovala vlastnickým právem k předmětné nádrži.
29. Namítala-li žalobkyně, že nádrž nebyla zmíněna ve znaleckých posudcích vypracovaných k převodu nemovitosti, konstatuje krajský soud v této souvislosti, že obsah znaleckých posudků není pro posouzení právní povahy předmětné nádrže relevantní. Nadto zpracování znaleckého posudku k převodu nemovitosti zadává vlastník nemovitosti, a jako takový má tedy možnost do určité míry rozsah znaleckého posudku ovlivnit.
30. Jestliže se pak žalobkyně pokoušela zpochybnit své vlastnické právo k dané nádrži tvrzením, že tato byla v roce 1975 od rodinného domu odpojena a předchozími vlastníky opuštěna, považuje krajský soud tuto argumentaci, jejímž cílem je zjevně toliko zbavení se odpovědnosti za nastalý závadný stav, za nedůvodnou.
31. Dle krajského soudu ani odpojení předmětné nádrže nemělo za následek osamostatnění věci, jelikož tato nepřestala sloužit svému účelu trvale. Právní předchůdce žalobkyně nepodnikl žádné kroky k odstranění předmětné nádrže, a tato tedy mohla být, i když po provedení určitých technických úprav, v budoucnu dále použita. Odloučením věci není myšleno její odloučení fyzické. Příslušenství tak neztrácí svůj charakter v případě, kdy není dočasně vlastníkem užíváno společně s věcí hlavní. Pojem příslušenství věci nevyžaduje, aby příslušenství věci bylo s věcí hlavní fyzicky spojeno. Ze samotného textu ustanovení § 121 odst. 1 občanského zákoníku vyplývá, že se nevyžaduje faktické užívání příslušenství, ale postačuje, že je k tomuto užívání vlastníkem určeno.
32. K žalobkyní tvrzené derelicki nádrže lze pak uvést, že správní orgán I. stupně v této souvislosti zcela případně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 - 55, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého „*opuštění věci představuje právní úkon, který nesmí odporovat zákonu ani jej obcházet či být v rozporu s dobrými mravy.*“

33. I zákon č. 138/1973 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (účinný do 1. 1. 2002), přitom
v § 25 stanovil, že každý, kdo zachází s látkami, které nejsou odpadními vodami, je povinen učinit taková opatření, aby tyto nevnikly do povrchových či podzemních vod a neohrozily jejich jakost nebo zdravotní nezávadnost. Z uvedeného vyplývá, že i kdyby předchozí vlastník nádrže již neměl v úmyslu nádrž s topným olejem využívat ke svému účelu, byl povinen učinit taková opatření, aby závadné látky nevnikly do povrchových či podzemních vod. Nelze proto přisvědčit názoru žalobkyně, že ponecháním nádrže v zemi se zbytkem topné nafty se vlastník nádrže, případně jeho právní nástupce, zbaví odpovědnosti za její osud.
34. Krajský soud se ztotožňuje rovněž s názorem správních orgánů, že informaci o přesném datu ukončení využívání nádrže k účelům vytápění domu je ve vztahu k řešení otázky úniku závadné látky možno považovat za nerozhodnou. Stejně tak je bez vlivu na meritum věci také řešení otázky legálnosti umístění nádrže na pozemku, neboť havarijní únik závadných látek z nádrže bylo nutno na místě řešit bez ohledu na její legálnost. Ověření oprávněnosti umístění nádrže na cizím pozemku může být dále předmětem řešení k tomu příslušných správních orgánů. Proto nelze správním orgánům vyčítat, že neprovedly žalobkyni v této souvislosti předkládané důkazy, když další informace o uložení nádrže do země, způsobu vytápění domu či odpojení nádrže lze shledat ve vztahu k předmětu řízení nerozhodnými.
35. Stran interpretace výsledků hydrogeologického posudku z roku 2008, krajský soud konstatuje,
že správní orgány se k jeho obsahu vyjadřovaly čistě nad rámec věci. Podstatná je v této souvislosti skutečnost, na kterou rovněž upozorňovaly správní orgány, že jeho objednatelem byla žalobkyně, což dle krajského soudu svědčí tomu, že žalobkyně o existenci nádrže a jejím obsahu věděla a k věci se chovala jako její vlastník.
36. Ke všemu výše uvedenému lze rovněž doplnit, že bezprostředně po zjištění havárie žalobkyně nikterak nerozporovala své vlastnické právo k předmětné nádrži a vystupovala při komunikaci se zástupci obce Zdounky i správním orgánem I. stupně jako její vlastník. Žalobkyně se zpočátku k celé věci stavěla s plnou odpovědností, komunikovala se správními orgány, nechala se zastoupit při ohledání předmětné nádrže. Její další argumentaci, v níž (jak krajský soud uvedl výše) spatřuje jediný cíl, a to zbavení se odpovědnosti za nastalý závadný stav, proto neshledal důvodnou, ale naopak účelovou.
37. Ve vztahu k vlastnictví předmětné nádrže tak krajský soud shrnuje, že správními orgány zjištěný skutkový stav shledal dostatečným, námitky žalobkyně považuje za řádně vypořádané
a s posouzením věci, jak jej učinily správní orgány, se ztotožňuje, a námitky žalobkyně tak neshledal důvodnými.

V.2 Ztotožnění závadné látky

38. Po zjištění řešené havárie byly odebrány vzorky vody ze studny, která byla kontaminována látkou olejovité povahy, a také vzorky závadné látky z nádrže na topné médium na pozemku parc. č. x v kat. území x. Vzorky byly laboratorně zkoumány v akreditované laboratoři společnosti Vodovody a kanalizace Kroměříž a. s. Jak ve svém rozhodnutí shrnul správní orgán I. stupně, byla v obou vzorcích stanovována kontaminující složka označovaná jako parametr $C_{10} - C_{40}$. Metodou stanovení byl v laboratoři společnosti Vodovody a kanalizace Kroměříž a. s. akreditovaný postup pro chromatografické stanovení uhlovodíků $C_{10} - C_{40}$ (dříve označovaný jako NEL - nepochopitelně extrahovatelné látky). Vzorky byly analyzovány dle akreditovaného SOP (standardního operačního postupu) č. 182 vycházejícího z ČSN EN ISO 9377-2. Podstatou zkoušky byla extrakce vzorku uhlovodíkovým rozpouštědlem, odstranění polárních látek pomocí florisilu a analýza alikvotního podílu kapilární chromatografií na nepochopitelně koloně s plamenoionizačním detektorem. Na základě zastoupení jednotlivých píků na chromatogramu bylo možno vyvodit kvalitativní informace o druhu znečištění. Na základě naměřených chromatogramů analyzovaných vzorků společnost Vodovody a kanalizace Kroměříž a. s. konstatovala, že se s vysokou pravděpodobností jedná o totožnou směs uhlovodíků, které se v obou vzorcích vyskytovaly. O shodě svědčí i znázornění vzájemného překryvu obou chromatogramů. Vzorky byly vyhodnoceny jako shodné s nejvyšší pravděpodobností. K tomu správní orgán I. stupně dodal, že složení kontaminující látky je zcela specifické. Jedná se o směs ropných uhlovodíků, podléhající v nádrži u domu č. p. X určitému stupni oxidace, stárnutí a kontaminace, kdy neexistoval způsob, kterým by bylo možno identickou látku v daném místě opatřit.
39. Žalobkyně přitom měla za to, že ve správním spisu nebyl založen důkaz, který by obsahoval informaci o „nejvyšší pravděpodobnosti shody vzorků“, porovnání obou látek jen z hlediska uhlovodíků nebylo dle žalobkyně dostatečně průkazné, a správní orgány tak dle jejího názoru nezjistily řádně skutkový stav věci.
40. Dle krajského soudu lze žalobkyni přisvědčit do té míry, že v dokumentaci zaslané správnímu orgánu I. stupně společností Vodovody a kanalizace Kroměříž a. s. nebylo skutečně uvedeno, že by dodané vzorky byly shledány shodnými s „nejvyšší“ pravděpodobností. Je možné připustit (a žalovaný to uvedl v napadeném rozhodnutí), že takto správní orgán I. stupně opravdu interpretoval závěry pracovníků laboratoře vlastními slovy. Je proto na místě uvést, že správní orgán I. stupně jistě mohl při vypracování odůvodnění svého rozhodnutí lépe volit použitá slova, avšak v daném případě se nejedná o pochybení při hodnocení důkazů, jak v podané žalobě naznačovala žalobkyně.

41. To s ohledem na skutečnost, že ani krajský soud nemá pochybnosti ohledně průkaznosti výsledků zkoumání v odborné laboratoři. Ve správním spisu je založena emailová zpráva ze dne 22. 11. 2016 adresována správnímu orgánu I. stupně, v níž manažer kvality laboratoří společnosti Vodovody a kanalizace Kroměříž a. s. uvádí: *„Dobrý den pane inženýre, v příloze Vám zasílám chromatogramy ze Zdouneckých vzorků. Potvrdilo se, co bylo defakto jasné, že jde o totožné látky. První obrázek je proložení záznamu a následně jak je v popiscích - studna, nádrž.“* Dále je zde založen dokument ze dne 23. 11. 2016, zpracovaný společností Vodovody a kanalizace Kroměříž a. s., nazvaný Spektra - hodnocení, v němž je uvedeno: *„V přiložených chromatografických záznamech analýz uhlovodíků ve dvou dodaných vzorcích se po překrytí spekter jednotlivých vzorků pravděpodobně jedná o stejnou látku z hlediska uhlovodíků v obou vzorcích.“* Rovněž se ve správním spisu nachází chromatogramy vzorku ze studny, vzorku z nádrže a jejich překrytí, ze kterých je zcela zjevné, že tyto jsou téměř totožné. Z výsledku rozboru, jehož podstata byla podrobně osvětlena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy vyplynulo, že se jedná o téměř totožné látky, kdy tato pravděpodobnost by pomocí slovního vyjádření opravdu mohla být jednoduše označena za „nejvyšší“.
42. S dostatečnou jistotou tak byla prokázána shoda obou látek, a nebylo tedy důvodu k provádění dalšího dokazování např. zadáním zpracování znaleckého posudku, ohledáním nádrže či provedením rozboru okolní zeminy. Lze doplnit, že správní orgán I. stupně disponuje dostatečnými odbornými znalostmi dané problematiky, aby byl schopen odborně posoudit výsledek laboratorních rozborů. Dle krajského soudu přitom správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanoveními § 2 a § 3 správního řádu a zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V.3 Původce havárie a nakládání se závadnými látkami

43. I v případě námitky žalobkyně, že se nepovažuje za původce havárie, se pak krajský soud zcela ztotožnil s posouzením a závěry správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného.
44. Dle § 42 odst. 1 vodního zákona se za původce závadného stavu považuje ten, kdo závadný stav způsobil. Při hledání osoby, která je „původcem“ ve smyslu § 42 odst. 1 vodního zákona, která v důsledku toho nese odpovědnost za škodlivý následek, tedy havárii, a jíž proto mohou být uložena opatření k nápravě, je třeba hledat tu osobu, která *„porušila povinnost k ochraně povrchových nebo podzemních vod v případě nedovoleného vypouštění odpadních vod, nedovoleného nakládání se závadnými látkami a dále toho, kdo způsobil havárii v souladu s § 40 vodního zákona.“*
45. Za havárii se dle ustanovení § 40 odst. 2 vodního zákona vždy považují případy závažného zhoršení nebo mimořádného ohrožení jakosti povrchových nebo podzemních vod ropnými látkami.
46. K odstranění následků nedovoleného vypouštění odpadních vod, nedovoleného nakládání se závadnými látkami nebo havárií (dále jen "závadný stav") uloží vodoprávní úřad nebo

Česká inspekce životního prostředí tomu, kdo porušil povinnost k ochraně povrchových nebo podzemních vod, povinnost provést opatření k nápravě závadného stavu, popřípadě též opatření k zajištění náhradního odběru vod, pokud to vyžaduje povaha věci. Náklady na provedení opatření k nápravě nese ten, jemuž bylo opatření k nápravě uloženo. Pokud ten, komu byla uložena opatření, je neplní a hrozí nebezpečí z prodlení, zabezpečí opatření k nápravě vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí na náklady původce (§ 42 odst. 1 vodního zákona).

47. Určením původce ve smyslu § 42 odst. 1 vodního zákona se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 As 38/2005 - 132, dostupném na www.nssoud.cz. V něm vyslovil, že „(...) jako obecné pravidlo lze předpokládat, že touto osobou bude v případě skládky, z níž nedovoleně odtékají odpadní vody, obvykle vlastník těchto pozemků, tedy osoba mající z definice vlastnictví obvykle odpovědnost za následky jejím majetkem způsobené. Vlastník tak podle tohoto obecného pravidla nebude původcem pouze pro sám fakt vlastnictví pozemku, ale proto, že je to obvykle právě vlastník pozemku, kdo má nejtěsnější vztah k dějům na pozemku se odehrávajícím. Z citovaných právních vět ovšem plyne speciální pravidlo, podle něž se toto obecné pravidlo vztahující odpovědnost na vlastníka pozemků neuplatní, pokud je přítomen jiný subjekt, který má být považován za původce ve smyslu vodního zákona, neboť jeho vztah ke škodlivému následku je těsnější. Tento vztah obvykle spočívá buď v aktivní činnosti tohoto speciálním pravidlem určeného subjektu, typicky v podnikatelské činnosti, která škodlivý následek způsobila (...) nebo v jiném těsnějším vztahu, například ve vlastnictví přímo skládky tam, kde je skládka samostatnou právní věcí“.
48. V daném případě měl nepochybně únik topného oleje z předmětné nádrže za následek mimořádné zhoršení kvality vody ve studni nacházející se ve vlastnictví manželů F. [osob zúčastněných na řízení 2) a 3)]. Bylo tedy možné jej kvalifikovat jako havárii dle § 40 vodního zákona. Otázkou vlastnictví nádrže na pozemku parc. č. x v kat. území x se soud zabýval výše pod bodem V.1 tohoto rozsudku, přičemž ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že předmětná nádrž je ve vlastnictví žalobkyně. Jakožto vlastník nádrže měla tedy žalobkyně ve smyslu výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu ke škodlivému následku nejtěsnější vztah. Ten přitom spočívá ve vlastnictví nádrže, z níž do podzemních vod a okolní zeminy unikají závadné látky.
49. Lze tedy odmítnout argumentaci žalobkyně, že za původce havárie měla být označena obec Zdounky, která za havárii nese odpovědnost. Při aplikaci výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu na tento případ by se dle obecného pravidla skutečně mohla jevit jako odpovědnou obec Zdounky jako vlastník pozemku, na kterém se nádrž na topný olej nachází. Jak ovšem krajský soud uzavřel výše, k této nádrži, a potažmo tedy k nastalému závadnému stavu, má těsnější vztah žalobkyně jako vlastník samotné této nádrže.
50. Krajský soud rovněž nesdílí názor žalobkyně, že by tato nespádala pod povinné subjekty ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 vodního zákona, dle kterého každý, kdo zachází se závadnými látkami, je povinen učinit přiměřená opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod a neohrožily jejich prostředí.

51. Z dikce citovaného ustanovení je tak zřejmé, že povinnosti jsou ukládány všem subjektům zacházejícím se závadnými látkami. Za zacházení se závadnými látkami přitom lze zcela jistě označit též jejich skladování. Jak správně k odkazu žalobkyně na § 2 písm. a) vyhlášky č. 450/2005 Sb. uvedl žalovaný, nelze pojem zacházení se závadnými látkami vykládat restriktivně, jelikož je třeba mít na paměti smysl a účel vodního zákona stanovení v § 1. Tím je ochrana vod a touto povinností ochrany jsou zavázány všechny subjekty bez výjimky.
52. K poznámce žalobkyně o tom, že o skladování závadné látky v nádrži nevěděla, krajský soud opakovaně poukazuje na skutečnost, že žalobkyně nechala v roce 2008 zpracovat hydrogeologický posudek týkající se předmětné nádrže ve vztahu k možnému ohrožení povrchových a podzemních vod kontaminací závadnými látkami; a dále poukazuje na přístup žalobkyně, který následoval bezprostředně po nahlášení havárie. Tyto skutečnosti dle krajského soudu dokreslují celkový stav věci a svědčí o tom, že žalobkyně si umístění nádrže a v ní skladované závadné látky byla vědoma, i když se nyní pokouší tvrdit opak.

V.4 Oznámení o zahájení řízení

53. Žalobkyně v neposlední řadě namítala, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 28. 11. 2016, č. j. MeUKM/075875/2016/Vod, správní orgán I. stupně nevymezil, jakou zákonnou povinnost měla žalobkyně porušit a jakým způsobem tak měla učinit.
54. V souvislosti s touto námitkou krajský soud uvádí, že oznámení o zahájení správního řízení obsahuje veškeré náležitosti. Je z něj patrné, že se zahajuje řízení z moci úřední ve věci uložení opatření k nápravě dle § 42 odst. 1 vodního zákona k odstranění následků havárie, ke které došlo dne 15. 11. 2016 v obci Zdounky. Celá havárie je zde blíže popsána, za původce havárie je označena žalobkyně, která měla porušit své povinnosti stanovené § 39 odst. 1 vodního zákona. Popsána jsou rovněž opatření k nápravě, jež mohou být původci uložena. Oznámení o zahájení řízení obsahuje přehled shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí a poučení účastníků dle ustanovení § 36, § 33 a § 38 správního řádu. Dle krajského soudu tak bylo z oznámení o zahájení řízení zcela zřejmé, čeho se toto týká, tj. uložení opatření k nápravě původci havárie (žalobkyni) ze dne 15. 11. 2016 v obci Zdounky. Zástupce žalobkyně pak využil práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a podal poměrně rozsáhlé vyjádření, což rovněž svědčí o tom, že z oznámení o zahájení správního řízení bylo zřejmé, jakého porušení povinnosti se měla žalobkyně dopustit.
55. Stran na to navazující žalobní argumentace lze doplnit, že v posuzovaném případě bylo ukládáno opatření k nápravě. Nejednalo se tak o řízení o správním deliktu, v němž by bylo na místě odkazovat na žalobkyní zmiňovanou zásadu totožnosti skutku. Zároveň platí, že ani ve správním trestání se v rámci oznámení o zahájení řízení nepožaduje již finální (zcela konkrétní) vymezení skutku, ale postačuje vymezení obecnější. Ani s touto žalobní námitkou se proto krajský soud neztotožnil.

VI. Závěr a náklady řízení

56. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
58. Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu